

Изпроводякъ на едного Българина изъ Одесса

Ты тръгвашъ, друже нашъ любезный,
Достигна тойъзъ неслосенъ часть,
Когато вѣче въ пжть послѣдний,
Мы слушама тукъ твой-атъ гласъ.

Фърчи, фърчи, о друже, съ радость,
Фърчи къмъ роднытъ страны;
Развесели ты твойта младость
Подъ милытъ намъ планины.

Небесна радость тамъ живѣе
По край студената вода;
Тамъ вѣтаръ-атъ кога повѣе
Въ сърдца разлива веселба.

Тамъ роднитѣ ти мили братья
И твойтъ майка и баща,
Да те приематъ вѣвъ объятвя,
Денѣ тя чякатъ и ношѣ.

Нъ тамъ вѣвъ бащини объятвя,
Кога тя радость угради,
Смысли, че общитѣ ни братья
Вѣвъ мракъ живѣять и мъглы.

И чякатъ тій съсъ нетърпѣнье
Небесный свѣтъ да ги огрѣй,
И въ тѣхъ да свѣтне просвѣщенье
И мракъ-атъ тъмень да развѣй.

Мы щемъ тя помнимъ дѣто ходимъ,
Денѣ, ношѣ и всякой часть;
А тебѣ всинца ти ся молимъ
Да не забравяшь и ты насъ.

Земни отъ насъ, о друже вѣрный,
На вѣчна дружба тойъзъ залогъ,
И въ пжть-атъ ти, пжть най надѣжный
Да ти е Всемогущый Богъ.